

Kloboucké Zvony

Zprávy ze života sboru Českobratrské církve evangelické
v Kloboukách u Brna

ročník XXIII.

duben 2021 AD

Kristus shromažďuje svůj lid

Liturgické období: doba velikonoční

Bohoslužby opět slavíme každou neděli v 9.30
v kostele v Kloboukách.

Od 9.00 můžete přicházet k tiché modlitbě před bohoslužbou.

Je doprovázena hudbou z Taizé.

Dodržujeme všechna nařízení:

rozestupy, respirátory, dezinfekci, počet lidí cca 20.

Pokud dojdete a je v kostele 25 lidí, prosíme, posaďte se na kůr.

2. dubna – Velký pátek

se slavením sv. Večeře Páně

4. dubna – 1. neděle velikonoční

se slavením sv. Večeře Páně

11. dubna – 2. neděle velikonoční

18. dubna – 3. neděle velikonoční

25. dubna – 4. neděle velikonoční

2. května – 5. neděle velikonoční

9. května – 6. neděle velikonoční

16. května – 7. neděle velikonoční

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Kloboukách u Brna,

Brněnská 30, 691 72, e-mail: cceklobouky@seznam.cz;

<http://klobouky.evangelnet.cz>; tel.: 608 579 839; IČ sboru: 48452327;

číslo bankovního účtu: **2200347489/2010**

JUBILEA – JUBILEA – JUBILEA

Boží požehnání a vše dobré do dalších let přejeme sestřám a bratrům
našeho sboru při příležitosti jejich narozenin.

duben

Miroslav Tiefenbach – 91 let

Miluše Pilátová – 65 let

Lydie Kinclová – 91 let

Ladislava Uhrová – 78 let

Růžena Navrátilová – 91 let

Luděk Matula – 60 let

Miluše Pilátová – 87 let

Vladimír Kachnáč – 75 let

Josef Matějček – 89 let

Jaroslava Varmužová – 79 let

Jiřina Dostálová – 91 let

Jiří Váňa – 89 let

Hana Vojáčková – 60 let

Libuše Bravencová – 92 let

Vlasta Poláková – 94 let

Jarmila Patková – 97 let

Anna Vlčková – 65 let

Upřímně blahopřejeme!

Narozeniny zveřejňujeme podle klíče: 60, 65, 70, 75, 76, 77... Respektujeme,
pokud nám nahlásíte, že si zveřejnění nepřejete. Pro ochranu osobních údajů
neuvádíme den narozenin ani místo bydliště.

Bratři a sestry,

jsem ráda, že spolu po dvou měsících můžeme alespoň v užším kruhu slavit bohoslužby. Vám, kteří se jich účastnit nemůžete, posíláme srdečné pozdravy a nabízíme nejrůznější podněty k přemýšlení a modlitbě. Věříme, že nás Bůh svým Duchem spojuje.

Pokud cítíte, že na Vás doléhá splín, samota, úzkost, a pomohlo by Vám popovídat si, můžete mi napsat nebo zavolat. (cceklobouky@seznam.cz, 608579839). Ráda se Vám ozvu zpátky.

Velikonoce nám připomínají událost vzkříšení. Ta se stala jednou provždy, je tu a platí. A my díky ní žijeme.

Velikonoční zprávy, které čteme v evangeliích, jsou o tom, jak se Ježíšovi učedníci a učednice dozvídali o události vzkříšení. Jak rostlo jejich porozumění tomu, co se to vlastně stalo, a také jak rostla jejich odpověď, kterou začali žít. Ta dobrá zpráva pronikala k lidem postupně. Nikdo neotočil vypínačem a nepřikázal: Teď se radujte. Vzkříšený Ježíš nechtěl smutek a nejistotu svých přátel převálcovat. Pomáhal jim uprostřed smutku a nejistoty pomalu objevovat pevný bod.

V Janově evangeliu přichází jako první ke hrobu Marie Magdaléna. Objevuje, že je hrob prázdný, a nerozumí tomu. Zůstává před hrobem a pláče. To je zmíněno hned čtyřikrát. Snad abychom se dověděli, jak velká pro ni ta ztráta byla a jak moc ji ta ztráta zasáhla a znejistila. Vzkříšeného Ježíše v první chvíli nepozná. Setkání s ním je jiné, už nebude jako dřív. Vzkříšení není návrat k tomu, co bylo (byť to bylo dobré a krásné). Vzkříšení je nová cesta. Marie pozná Ježíše ve chvíli, kdy zaslechne své vlastní jméno. Žádné rozumové vysvětlování nebo utěšování. Ale oslovení, které vyjadřuje pozornost, zájem, vztah. Naděje a nová cesta se pro ni otevírají, právě když zaslechne, že Ježíš vyslovuje její jméno. Bůh opravdu vyslovuje naše jméno! Děje se to snad právě uprostřed temnoty, smutku, zmatku, nejistoty, tak jako tenkrát u hrobu. A snad právě na těchto místech se rodí naděje.

Podstatný na Velikonocích je Ježíšův příběh a náš vztah k němu. I každý sám si ho můžeme připomenout četbou evangelií doplněnou procházkou v přírodě. Nebojte se být kreativní a svobodní, inspiraci najdete na další straně a náčrt pobožnosti na str. 5. Požehnané Velikonoce!

Martina Zuštinová

Přehled celocírkevních akcí a online bohoslužeb

Na adrese <https://www.e-cirkev.cz/> najdete mnoho zajímavých odkazů na online přednášky, diskuse, rozhovory, materiály pro práci s dětmi, načtené knihy, hudbu, modlitby a samozřejmě bohoslužby.

Zde velmi stručný výběr:

Každé pondělí vychází psaná týdenní modlitba a každou středu duchovní zamyšlení Slovo na doma.

31. 3. od 18.30 – online diskuse „Na kafe s pomáhajícími“ (téma: Jak dnes pomáhat sobě i druhým? hosté: Miroslav Erdinger, Gabriela Horáková, Regina Slámová, Vítězslav Vurst)

2. 4. od 10.00 – velkopáteční evangelická bohoslužba z Ostravy na ČT 2, slouží Ewa Jelínek

26.–29. 4. – Křesťanský kurz (přihlášky do 12. 4.)

Modlitba

Pane,

děkujeme Ti, že i v době, kdy se nemůžeme setkávat se svými blízkými, jsi nám Ty nablízku a děláš nám společnost. Děkujeme Ti, že se na Tebe můžeme obracet se vším, co máme na srdci.

Dej, ať Tvoji přítomnost vnímáme i v neděli dopoledne, kdy místo v kostele většinou sedíme u stolu před obrazovkou. Dej, ať i přes tuto bariéru dokážeme pociťovat blízkost našich sester a bratrů. A dej prosím, ať se k sobě skutečně dokážeme chovat jako sestry a bratři a nemyslíme jen na sebe, i když je to v této době plné nejistoty obzvláště těžké.

Dej, ať se všemi strachy, které se nám míhají hlavou, nespolehneme jen na Tvou spásu, ale snažíme se ji i svými činy podpořit.

Dej prosím, ať se dokážeme bavit s lidmi, kteří v této době na ostatní nějakým způsobem zanevřeli, ať se můžeme zase sblížit s těmi, kteří na dění posledního roku zaujímají zcela odlišný pohled.

Pane, dej, ať tuto dobu dokážeme prožít, a ne jen přežít, ať dokážeme objevovat nové příležitosti, které nás obohatí i do všedního života.

Nejspíše jako každý den Tě i dnes prosíme o sílu do dalších dní.

Prosíme za ty, jejichž utrpení je současnou situací překryto, ale rozhodně z tohoto světa nevymizelo.

Děkuji Ti, že jsi s námi, a prosím zůstavej i nadále! Amen.

Jana Esterlová, specialista ochrany životního prostředí, Plzeň

Poděkování zdravotníkům

Díky všem, kteří neúnavně a obětavě pracují v nemocnicích, a vám, kteří na ně pamatujete! Zde jen několik z vašich dárečků a pozorností! Díky!

Zprávy z Betléma

Jak pokračuje rekonstrukce Odstrčilovy vily

Rekonstrukce pokračuje mílovými kroky dopředu, což dokazuje fakt, že staveniště je již minulostí a interiér vily se znovu stává obyvatelným. Jednotlivé místnosti se proměňují v útulné pokoje, prostornou jídelnu, funkční kuchyni...

Velkou radost máme z krásných nových dřevěných oken, která jsou téměř k nerozeznání od původních, a to včetně těch s obloukem v hale. Nový výtah naprosto splynul a působí, jako by byl ve vile odjakživa. Kvalitu života a komfort pobytu ve vile určitě zvýší nové topení, velmi příjemné jsou nové podlahy z marmolea a takto bychom mohli ve výčtu pozitivních změn pokračovat dále.

Nejllepší je ale vždy vidět vše na vlastní oči.

Proto pokud to jen trochu epidemiologická situace umožní, nabídneme vám možnost prohlídky rekonstruované vily po bohoslužbách v neděli 2. května.

Naší snahou je vytvořit opravdu příjemné a téměř domácí prostředí pro poskytování odlehčovací služeb především pro seniory.

Pokud byste měli o poskytované služby zájem, můžete kontaktovat vedoucí Odstrčilovy vily na tel. číslo 603 575 249.

Velice rádi vám na přechodnou dobu pomůžeme s péčí o vašeho blízkého.

Nyní se ale obrácíme s prosbou my na vás: abychom dokázali to příjemné prostředí ve vile vytvořit, chceme ji vyzdobit kromě jiného i pokojovými rostlinami. Protože náš rozpočet je již nyní poměrně napnutý, snažíme se vystačit s vlastními silami a zdroji, ale i ty jsou omezené. Pokud tedy máte v současné době doma kytky, které se vám třeba přemnožily, nebo byste je prostě byli ochotni věnovat BETLÉMU a vytvořit tím krásné prostředí domova, prosím kontaktujte Janu Lexovou na tel. číslo 777 936 576 a domluvte se na předání. Všem již dopředu děkujeme za ochotu a zvážení této možnosti pomoci.
Jana Lexová

VELIKONOČNÍ POBOŽNOST

(PRO DOMÁCÍ SLAVENÍ VELIKONOC NA ZELENÝ ČTVRTEK NEBO NA VELKÝ PÁTEK)

UVEDENÍ:

(vertikála a horizontála)

Začíná velikonoční triduum,
tři dny, ve kterých si uvědomujeme,
jak je nebe spojeno se zemí,
jak velikonoční událost, veliká a v plnosti nepochopitelná,
ovlivňuje a mění náš život.
Připomínáme si, že každý je stvořen z prachu země,
každý z nás stojí nohama na zemi.
Přesto je tu něco, co nás pozvedá vzhůru,
co našemu životu dává smysl, směr a cíl.
Stojíme na zemi, ale náš duch se může povznést k nebesům, k Bohu.
Můžeme vědět, vnímat, cítit – i v tuto chvíli,
že v našem životě nehrají roli jen věci pozemské.
Že i my můžeme být spojeni s Bohem.
Že v našem životě existuje vertikála, směr zdola nahoru.
-> *Doprostřed na zem položíme pruh ze šátků nebo látek, tak aby vytvořily tuto vertikálu.*

Nežijeme jen ve vztahu k nekonečnu, k vesmíru, k Bohu.
Každý z nás má ještě jeden rozměr, jeden směr.
Kolem nás, vedle nás jsou druzí lidé.
Jsme s nimi spojeni, žijeme ve vztahu,
ovlivňujeme se i dotýkáme, tvoříme společenství.
To je horizontální rozměr našeho života.
-> *Položí se do kříže druhý pruh látky jako horizontála.*

O tom, aby tyto dva směry v našem životě byly uvědomělé, naplněné,
cenné – o tom jsou také Velikonoce.
O společenství s Bohem i s druhými.

PÍSEŇ: Sv 304 *Spoj nás v jedno, Pane*

ČTENÍ: Mt 21,1-9

Do Jeruzaléma vjíždí Ježíš jako král.
Ti, kteří to pochopili a poznali, ho oslavují, jásají, vzdávají mu chválu.
Všechn ten zástup, který volá Hosana.
Poznat a pochopit, že Ježíš je ten, kdo byl poslaný od Boha.
Zaslíbený Mesiáš. Pravý Král.
V tomto pochopení, v této radosti začíná velikonoční příběh.
-> *Palmovou ratolest položíme na spodní okraj kříže.*

PÍSEŇ: Sv 74 *Hosana*

-> *Mezitím se doprostřed kříže prostře bílý ubrus a na něj se připraví beránek, chléb a víno.*

ČTENÍ: Mt 26,17-29

Ježíš s učedníky přišel na svátky do Jeruzaléma.
Jsou tu, aby si jako všichni židé každý rok připomínali velikou noc,
kdy je Hospodin vysvobodil.
Aby si uvědomovali: nejen naši předkové v Egyptě,
ale my sami jsme těmi, které Hospodin vysvobodil z otroctví.
Vyvedl nás silnou rukou a vztaženou paží.
Všichni sedí u stolu, slaví hod beránka.
Pro jejich záchranu byl obětován velikonoční beránek.
Zemřel, aby oni sami nezahynuli,
byl obětován, aby oni byli vysvobozeni.
Jeho krev je zachránila před smrtí.

Ježíš ví, že jeho cesta je u cíle.
V ten večer slaví s učedníky poslední večeři.
Už s vámi nebudu pít z tohoto plodu vinné révy, říká jim,
až do toho dne, kdy budu s vámi pít nový kalich v království svého Otce.
Rozumí tomu učedníci? Chápou, co Ježíše čeká?
Dochází jim významnost té chvíle?
Dochází nám významnost té chvíle, když stolujeme s Ježíšem?
Láme a rozdává jim chléb
– docela obvyklý úkon toho, kdo předsedá hodě beránka.

Ale slova, kterými to doprovází, jsou neobvyklá:
„Jako vám dávám tento chléb, tak pro vás dám svoje tělo.“
Rozumějí tomu učedníci?
Vzpomenou si na to, dojde jim při tom, co se bude dít dál?
Každý má u večeře svůj pohár s vínem.
Ale Ježíš udělá něco neobvyklého
– pošle jim svůj kalich s výzvou: Pijte z něho všichni.
Moje krev se za vás prolíje, tak jako krev velikonočního beránka.
Mou obětí budete smířeni s Bohem,
smlouva, kterou s vámi Bůh uzavřel, se obnovuje a zpečetuje.
Ale ten jeden kalich vás také spojuje navzájem.
Vytváří jeden kruh, společenství – které spojuje odpouštění a smíření.

Píseň: libovolný výběr

ČTENÍ: Mt 26,36-46

Když zazpívali po večeři, začíná přituhovat.
Učedníci netuší, co se všechno stane.
Nepřipouštějí si utrpení, zatím se kasají, věří si.
Ale Ježíš se odchází modlit do zahrady Getsemane.
Do temného háje, kde jsou vyhloubeny díry na lisování oleje.
Tuší, co ho čeká.
Ví o utrpení, ponížení, bolesti.
Hledá spojení s Bohem.
Modlí se, prosí: „Otče můj, je-li možné, ať mne mine tento kalich,
avšak ne jak já chci, ale jak ty chceš...“
Je čtvrtek večer. Rozhodující chvíle celých Velikonoc.
Tady Ježíš prosí o sílu jít dál, dojít k cíli své cesty...

Mezitím se roztácejí jiná kola.
Jidáš, ten, který s ním seděl u jednoho stolu
a namáčel s ním chléb ve stejné míse,
už odešel, aby ho zradil.
Pomůže stráži najít Ježíše na místě, kde nebudou zástupy,
aby se ho mohli v tichosti zmocnit.
Spolupracuje, kolaboruje. Označí a udá svého Mistra a Pána.
Stojí za to zajímat se o pohnutky, o důvody, hledat ospravedlnění?

I Jidáš se ten večer rozhoduje o cíli své cesty.
Vybral si zradu.
Zaplatili mu za to prý třicet stříbrných.
Je to moc, nebo málo? Kolik váží zrada?
-> *Na dolní rameno kříže položíme několik mincí nebo váček s mincemi.*

Vojáci se Ježíše chopili a vedou ho k velebnějším.
Je noc.
A už se rozjíždí celý ten proces
zatčení, transport, výslechy, bití, posměch, falešné obvinění
– a také strach soudícího Piláta, zfanatizovaný dav, který žádá trest smrti...
Kolikrát v dějinách se bude ještě opakovat takový soudní proces,
který nikdo nebude mít odvahu zastavit.
Kolik lidem od té doby se během jediné noci totálně změní život
– stanou se z nich zajatci, vězni,
budou obviněni, bití, ponižováni, týráni, odsouzeni na smrt.
Důvody? „Jsi král Židů?“ ptá se Pilát.
„Ty sám to říkáš,“ odpověděl Ježíš.
A dav pod okny paláce volá: „Ukřižuj ho!“
Možná jsou v tom davu i ti, kteří před pár dny volali Hosana.
A už Ježíše vlečou vojáci. „Tak ty jsi prý král!“
S výsměchem mu pověsili na ramena kus pláště
a na hlavu dali trnovou korunu.
Uráželi ho a plivali mu do tváře...
-> *Trnovou korunu a nachový plášť položíme nahoru do obrazu kříže.*

Ježíš dostal na ramena těžký dřevěný kříž a vláčel jej na Golgotu...
Podél cesty stáli lidé...
někteří se mu posmívali, jiní mu nadávali,
někteří vyděšeně hleděli, někteří plakali...
Ježíš přišel s křížem na Golgotu,
vojáci z něj strhli roucho,
bylo celé utkané z jednoho kusu látky, proto jej nechtěli trhat,
ale metali o něj los.
Pak Ježíše položili na kříž a hřeby jej k němu přibili...
-> *Hřeby položíme doprostřed kříže.*

Ježíš visí na kříži, přibitý hřeby... trpí... krvácí...
 Naše víra v něm ale vidí víc než nespravedlivě odsouzeného.
 Jeho smrt není trapný omyl, je to oběť.
 Ježíš je vyzdvižen na kříž
 a my si s pohledem na něj můžeme uvědomit vertikálu našeho života.
 Směr nahoru, k Bohu. Vztah k Bohu.
 To, co se tu děje, spojuje nebe a zemi.
 Smrt spravedlivého – pro hříšné.
 Oběť nevinného – pro vysvobození zotročených.
 Tady na kříži se jedná i o nás,
 o naše spojení s Bohem, o naše smíření, o naše vysvobození.
 Každý z nás může k Ježíšovu kříži odevzdat všechno to,
 co narušilo, zničilo, pokazilo náš život
 – náš vztah s Bohem i bližními.
 Všechno, čím jsme zatemnili pravý smysl a určení svého života.
 Všechny těžkosti i bolesti. Všechno, co jsme zavinili. Všechnu svou bídu.
 Všechnu svou vinu. Všechnu svůj hřích.
 Ježíš visí na kříži a jeho utrpení a smrt znovu spojuje nebe se zemí.

HUDBA

ČTENÍ: Iz 53,4-5

U proroka Izajáše se píše:
 „Byly to naše nemoci, jež nesl, naše bolesti na sebe vzal,
 ale domnívali jsme se, že je raněn, ubit od Boha a pokořen.
 Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost.
 Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni.“ Amen.

Ježíš zemřel na kříži...
 (a spolu s ním umírá všechno to, co jsme mu odevzdali,
 aby to s sebou vzal na kříž.
 Všechno, co jsme mu odevzdali, všechno, čeho jsme se chtěli zbavit,
 všechno to umřelo na kříži s ním... jsme očištěni, je nám odpuštěno...)
 Kříž má dvě ramena a mluví do obou směrů našeho života
 – do vztahu s Bohem i s druhými.
 Smiřuje a napřimuje.

Věříme však, že tma Velkého pátku není to poslední,
 že ani kříž není to poslední.
 Že světlo Kristova vzkříšení prozáří temnoty...
 -> Položit svíčku doprostřed kříže a zapálit

PÍSEŇ: Sv 456 Před tebou, Pane, temno ztrácí sílu svou

Nápady na práci s dětmi:

Cesta k Velikonocům od Květné neděle

Kámen je odvalen

Další aktivity, tipy na pobožnosti a tvoření najdete zde:
<https://postni-doba.webnode.cz>

Zbožnost má i v lockdownu možnost

V tomto článku se vám pokusím zprostředkovat několik postřehů z přednášky bratra faráře Ondřeje Macka z Nosislavi. Přednášku publikoval na Youtube a lze ji zhlédnout na kanálu FS ČCE Nosislav, přednáška je určena pro setkání v rámci kurzu pro presbytery (minulé, současné a budoucí). Přednáška nese název „Evangelická spiritualita“ a je rozdělená do dvou částí – žití víry a základní nástroje.

V první části Ondřej Macek spiritualitu definuje jako praxi víry, jsou to způsoby, kterými svou víru žijeme. K životu víry by měla patřit kontemplace a akce. Ora et labora (modli se a pracuj). K víře patří rozjímání i sbírky pro potřebné, ztišení, ale i setkání ve shromáždění. Spiritualita není záležitostí duchovní elity – farářů, mnichů a specialistů, spiritualita není záležitostí pro nějaký oddělený čas. Pán Bůh je totiž s námi, když ležíme v posteli, sedí vedle nás u stolu v hospodě. Pokud Pán Bůh je, tak je s námi všude, nejen tehdy, když chceme. Je s námi i tehdy, když jsme si zvolili tu nejloupejší z možných cest. Vždy se můžeme obrátit k Bohu, každý den můžeme svůj vztah s Bohem obnovovat. Z Boží strany je tento vztah pevný a zaručený. M. Luther říkal, že křesťany nejsme, ale každý den se jimi musíme znovu stávat. Místo, kde svou víru žijeme, není kostel a církev, ale naše rodina a práce. Neexistuje jeden univerzální způsob, jak žít víru, ale existuje mnoho způsobů a cest.

V druhé přednášce se Ondřej Macek zaměřuje na nástroje spirituality. Prvním nástrojem a zdrojem spirituality je četba Bible – vnímat Bibli jako způsob cesty, po které se dá s Pánem Bohem jít. Bible je způsob, jak na nás Pán Bůh mluví. Osvědčeným způsobem, jak si pouštět do života Bibli, jsou hesla Jednoty bratrské. Hesla mají ekumenický rozměr – stejný verš čtou miliony lidí na celém světě. V našem prostředí je dobrou pomůckou ekumenický sborník hesel JB a krátkých zamyšlení *Denní čtení*. Náš duchovní život by neměl být ale omezen jen na četbu Bible a účast na bohoslužbách. Důležitá je i duchovní literatura – svědectví o tom, jak Bůh různým způsobem ve světě působil a působí. Důležité je si vytvořit ve svém životě pravidelnost pro setkání s Bohem. Ranní zastavení a modlitba, zpytování svědomí i takové prosté ztišení se před Bohem, schopnost zastavit se a udělat si čas na sebe a na Boha.

Základem naší spirituality je osobní modlitba, mnohé postavy v dějinách nás učí, že modlitbě je třeba se učit.

Modlitba je setkání s Bohem, jde o hledání vztahu. V modlitbě před Pánem lze vyslovit všechno – naříkat, prosit, zoufat, radovat se, děkovat, chválit, přimlouvat se a zpovídat. Pomůckou pro modlitbu mohou být knihy modliteb, modlitební deník, seznam modlitebních oblastí nebo třeba modlitební kostka. Děti se tak mohou učit modlitby formulovat. Existuje i moderní protestanská varianta růžence – modlitební perly. Je více verzí. Jednu popsal švédský lutherský biskup roku 1996. V této verzi nás vede 18 barevně odlišených perel k myšlenkám na Boží přítomnost, křest, lásku, viny, sny, přání, strachy, smrt. Jednou z výhod této modlitební pomůcky je, že si člověk udělá na modlitbu opravdu čas a zvykne si na pravidelnost.

Foto: ukázky modlitebních perel

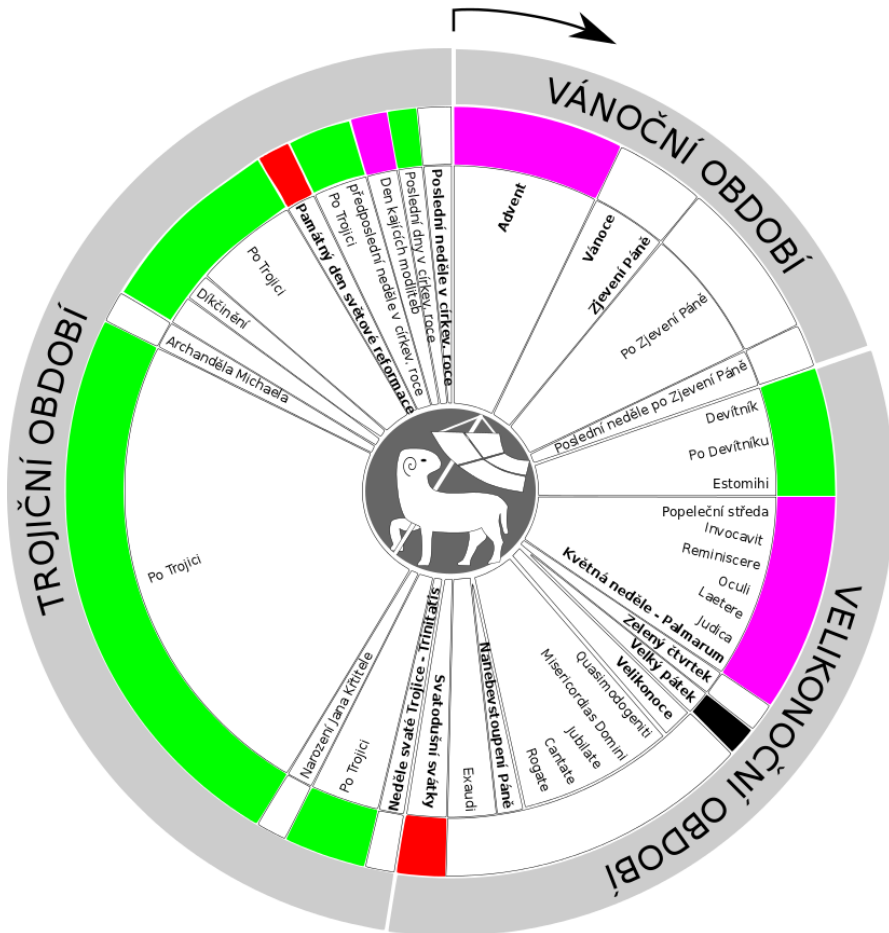

Také duchovní hudba a zpěv mohou být pomocí při modlitbě a meditaci. Hudba slouží k povznesení duše, zažívání společenství – nejsem v tom sám. Melodie a verše se snadno usazují do paměti, provází nás životem, doprovází důležité rituály. Hudba nás spojuje s tradicí – tuto píseň složil Augusta na Křivoklátě a tuto Sváta Karásek na Pankráci. Duchovní hudba nás spojuje i s necírkevním prostředím, rovněž nevěřící lidé chodí do kostela poslechnout si duchovní hudbu.

V dějinách křesťanské zbožnosti hrály důležitou roli předměty a svatí. Dobře upotřebit lze vše, co prohlubuje víru, ale je vždy dobré se ptát, zda tato věc podněcuje víru v Ježíše Krista. Svatí pro nás mohou být příkladem toho, jak konkrétně Bůh v životě a dějinách působil. Jejich příklady ukazují, jak konkrétně lze v tomto světě žít víru.

Církevní rok a jeho svátky nám připomínají události, které nás spojují s Pánem Bohem. Svátky nás upamatovávají na hlavní události v životě Pána Ježíše Krista a také na to, co pro nás tyto události znamenají.

EVANGELICKÝ LITURGICKÝ ROK

Dávají nám i rámce pro rituály v té naší nejmenší církvi, v rodině. Rodina je místem prvního sdílení naší víry. Neděle je den odpočinku, den, kdy přicházíme na bohoslužby, abychom se navzájem podpořili, zakoušeli společenství. V bohoslužbě se rozpomínáme na Boží jednání v našich životech, uvědomujeme si své dluhy vůči Pánu a jeho milost, která nám dává sílu.

Měli bychom si ověřovat, čemu věříme, číst katechismy. Co znamenají prosby Otčenáše, co vyznáváme ve vyznání víry. Za naši víru nejsou zodpovědní kazatelé a kazatelky, ale každý jsme zodpovědný sám za sebe, za své blízké.

Ověřeným nástrojem k podpoře modlitby je půst. Je to příprava na setkání s Bohem, je to zdravé, ale každé dítě se nedá říkat půst. Za ušetřené peníze můžeme pomoci potřebným. V půstu se projevuje snaha jít do hloubky, nezůstávat na povrchu.

Novou renesancí zažívá poutnictví. Lidé touží po prožitku a na pouti se vystavují duchovním impulsům na místech zvláštní Boží milosti. Poutě mají u nás dlouhou tradici. Čeští a moravští tajní evangelíci putovali za Večeří Páně a Božím slovem do Saska, Slezska či Horních Uher. Starozákonní otcové víry také putovali, byli na cestě. Boží lid zase putoval do zaslíbené země. O Ježíši Kristu je napsáno: „Syn člověka nemá, kde by hlavu složil.“ Pouť je obrazem našeho životního putování. Připomíná nám, co v životě doopravdy potřebujeme a co ne. Ukazuje nám, že jsme ve skutečnosti závislí jen na Bohu. Na pouti lidé prožívají možnost vystoupit ze svého stereotypu a prožít něco nového. Pouť tak vede v pravém smyslu k obrácení.

Foto: Branislav Zuštin (socha poutníka na pouti do Santiaga de Compostela)

Své místo ve spiritualitě má i zpověď a vůbec duchovní rozhovor o víře mezi čtyřma očima. Je důležité mluvit o svém životě s někým ve víře zkušenějším. Formulovat, co prožívám, co mě trápí a co se naopak daří, pomáhá vrhnout světlo na můj duchovní život. Je to akt sdílení a osvobození. Smyslem zpovědi není ničit se výčitkami, ale zakusit ujištění o odpuštění. Zpověď pomáhá poznávat sama sebe, přijmout i fakta, za která se stydím. Slyšet a přijmout Boží odpuštění nám nabízí nově žít.

Tak jo a teď jen začít ☺ ! I v našem sboru má zbožnost novou možnost. Podle přednášky O. Macka sestavil T. Vostřák.

Faráři evangelického sboru

Řadu medailonků o klobouckých farářích sepsala Dana Bobková.

Dr. Theol. Ferdinand Císař

Narodil se 26. února 1850 v Čechách v Lelčicích pod Řípem. Jeho otec Antonín, rolník a obchodník, byl na svou dobu velice vzdělaný člověk. Vlastnil menší hospodářství a obchod. Otec Ferdinanda Císaře se poprvé oženil v 19 letech. Se svou první manželkou měl dvě děti. Žena i děti však brzy zemřely na součotě. Zhruba šest let zůstal vdovcem a poté se, ve 28 letech, znovu oženil. Následkem ztráty první ženy a dětí se z něj stal tichý, uzavřený člověk, který měl již jako třicátník šedivé vlasy.

Ferdinand Císař měl tři sestry a jednoho bratra. Pouta mezi sourozenci byla velmi silná. Jeho nejstarší sestra Marie, provdaná Müllerová, žila ve Svěbohově na severu Moravy. Neměla jednoduchý život, protože ji opustil manžel, a ona tak zůstala sama se svou dcerou. Císař jim finančně přispíval na živobytí. Po její smrti její dcera oslepla, onemocněla psychickou chorobou a skončila v ústavu. Jeho druhá starší sestra Emilie se provdala za faráře a pozdějšího seniora Jana Pelíška. Jejich děti bral Císař jako své vlastní, snad i proto, že jeho dvě dcerky zemřely v útlém dětství a více dětí Ferdinand Císař se svou manželkou neměl.

Konec života chtěl Císař prožít právě s rodinou této své sestry. Žel, krátce před jeho přestěhováním do Prahy jeho sestra Emilie náhle zemřela a její manžel ji po devět let trvající nemoci vbrzku následoval. O mladší sestru Zdeňku se staral od konce svých studií, mj. proto, že jejich otec brzy zemřel. Zajistil jí vzdělání ve výchovném ústavu v Kaiserswerthu v Porýní. Po studiu se Zdeňka dostala jako vychovatelka do Německa a poté do Anglie, do jedné bohaté baptistické rodiny, kde ji přijali jako dceru. Později se provdala za faráře Františka Kozáka.

Jeho bratr Bohumil se ujal hospodářství po otci.

V dětství si Císař jako každý malý kluk hrál se svými vrstevníky z okolí.

Na podzim s nimi chodil sbírat bramborovou nať a pálit ohníčky.

V zimě jezdili na sáních, „bruslili“ na rybníku na jedné brusli, tedy spíše její napodobenině, kterou dětem vyráběl místní kovář.

V létě se chodil koupat do rybníka, kde se nechal kamarádem Vénou nalákat do hlubiny, a nebyť zásahu duchaplné sousedky, byl by se i utopil. Když jej vylovila, už byl v bezvědomí. Maminka mu poté zakázala se s Vénou kamarádit, ale on toho nedbal. Když už mu bylo líp a mohl sedět, nosila ho děvečka do školy a on tam poslouchal, co se děti učí. V Císařových vzpomínkách na jeho dětství se ještě můžeme dočíst, že se neuměl prát, což ostatní chlapci věděli a často se do něj pouštěli. Pokud mu krev netekla, tak prý nebrečel. Císař říkal, že právě tato chybějící zkušenost z rvaček jej poznamenala i v dospělosti, kdy se neuměl bránit v okamžiku, kdy jej někdo, byť jen slovně, napadl. Bránit se dokázal až s odstupem času, a to písemně. V tom, dle svých slov, byl vzornou kopií svého otce.

Ale nebyl to otec, který formoval duši malého Ferdinanda. Výchovu v útlém věku mu dal jeho strýc Josef Březina, učitel ve Velkém Újezdě, muž šlechtný a přísný. Březina byl učitelem na tzv. školní filiálce, evangelické jednotřídce v maličké obci, kde nebyl ani kostel. Škola byla na samotě na kraji obce. Březinovi neměli žádné děti, tak se jej ujali jako vlastního. První dny po odjezdu maminky proplakal a také následující týdny byly naplněny smutkem. Brzy mu však začaly školní povinnosti. U strýce byl konec se všemi dětskými radovánkami. Strýc do něj chtěl dostat všechny vědomosti, které měl sám. Podle Císaře si na něm strýc zkoušel v praxi všechny pedagogické teorie. Malý Ferdinand se měl stát zázračným dítětem. Strýc před ním skrýval jakoukoli známku náklonnosti, zakázal mu veškerý tělocvik a také hry se spolužáky. Jediné, co směl, bylo trochu pomáhat tetě v domácnosti – např. nanosil dříví do kuchyně, pást husy, něco strýci podat. Strýcova knihovna a tetino hospodářstvíčko – několik hus a slepic, koza a vepř, to byla veškerá jeho společnost. Strýc Ferdinanda naučil základům včelařství i přesto, že se chlapec včel bál, ale naučit jej tesařství a knihařství se mu již nepovedlo. Přes to všechno Císař vzpomíná na tuto dobu v dobrém.

V 9 letech byl dán do Prahy do školy, nejdříve české, pak německé. V 11 letech začal studovat reálku, přešel na nižší gymnázium a poté na vyšší evangelické gymnázium do Těšína.

Po ukončení gymnázia se rozhodl pro studium bohoslovectví, které studoval ve Vídni, v Halle v Německu a v Edinburhu ve Skotsku.

O tom, že i tam vynikal, svědčí to, že jedna z jeho písemných prací ke zkoušce vyšla tiskem.

Ve 23 letech se stal výpomocným kazatelem v Roudnici a 8. prosince 1874 byl ordinován a uveden do úřadu vikáře ve Vanovicích u superintendanta J. Beneše. Roku 1875 se stal farářem v Novém Městě na Moravě.

Koncem roku 1877 odešel do Klobouk u Brna, kde působil jako farář až do července 1922. I když během této doby měl mnoho nabídek, dokonce i možnost stát se nástupcem profesora Seberiliho na bohoslovecké fakultě ve Vídni, zůstal v Kloboukách.

Roku 1897 byl zvolen seniorem a 5. dubna 1899 superintendantem reformované církve moravské.

Po odchodu do důchodu se Ferdinand Císař přestěhoval do svého domku v Kloboukách u Brna, naproti kostela do tzv. „vikárky“, v němž zůstal bydlet se svou manželkou do 20. dubna 1926, kdy odešel do Prahy.

Náplň jeho života byla především práce. Byl farářem ve velkém klobouckém sboru, k němuž patřilo 25 obcí, z nichž nejvzdálenější byla 25 km. Tuto práci vykonával 7 let sám, bez pomoci vikáře a ještě si našel čas na to, aby připravil ve dnech 19.–23. září 1881 v Kloboukách slavnost ke 100. výročí vydání Tolerančního patentu. Všechno řídil sám, i hosty do Anglie jel zvát osobně. Přijel tenkrát do Klobouk otec anglikánského arcibiskupa v Canterbury, člen parlamentu i s rodinou, předseda církve valdenské, mladý univerzitní docent T. G. Masaryk a další významní hosté. V Kloboukách na ně čekalo veliké množství lidu. Tato několikadenní slavnost, zásluhou dr. Císaře, se stala slavností celé reformované církve na Moravě.

V dubnu 1883 se pustil farář Císař do nákladné stavby kostela a fary v Kloboukách. Více jak 20 000 zlatých získal z ciziny, 25 000 zlatých vybrali členové sboru. Bylo to veliké dílo, které po sobě zanechal potomkům, bylo dokončeno a slavnostně otevřeno v listopadu 1883. Jeho zásluhou byla postavena také modlitebna v Dambořicích roku 1888 a v Násedlovicích roku 1896.

Ferdinand Císař byl výtečný řečník, spojoval formu i obsah takovým způsobem, že jej směle můžeme počítat mezi nejlepší řečníky tehdejší doby. Jeho řeč strhovala, ať mluvil na kazatelně, nebo na řečnické tribuně. Umožňovala mu to i jeho mimořádná paměť. Proslovy i kázání si psal, aby zachoval čistou řeč a výrazy, ale mluvil vždy bez poznámek a bez papíru.

Vedle latiny, řečtiny a hebrejštiny ovládal němčinu a angličtinu tak dokonale, že v těchto řečech dokázal kázat jako v mateřštině. Když byl povolán na slavnosti ženevské univerzity založené Janem Kalvínem, ovládal konverzační francouzštinu tak dokonale, že ho ženevská univerzita za jeho skvělý proslov poctila čestným doktorátem bohoslovectví. Paměť, řečnický dar a obrazotvornost tvořily z jeho řeči koncertní výstupy virtuosa, čímž si získával věrné posluchače, kteří neopomenuli jedinou příležitost jej slyšet. Ostatně stejně tak zapůsobil i na mladého Tomáše Masaryka, který pod dojmem jeho kázání i jeho osobnosti přestoupil k evangelické církvi.

Svá kázání Císař vydal tiskem, a tak jeho slova pronikala i tam, kam on osobně nemohl. Jako mladý farář psal mnoho do německých a anglických církevních časopisů. Po celých 39 let byl spolupracovníkem časopisu *Hus*, vydávaného v Čáslavi, později v Praze.

Za svou práci byl vyznamenán řádem železné koruny III. třídy, bohoslovecká fakulta ve Vídni mu udělila hodnost Licentiata bohosloví, Kalvínova univerzita v Ženevě mu roku 1909 udělila čestný doktorát bohosloví.

Od roku 1907 až do roku 1926 byl členem Moravské zemské školní rady. Superintendant Císař si vážil vzdělání, hluboké přátelství jej pojilo s ředitelem školy v Kloboukách, významným pedagogem Josefem Úlehrou, s nímž skoro denně rozmlouval o školských otázkách, když se jednalo o prospěch mládeže, anebo se zápasilo o svobodný rozvoj školy, vzdělání učitelstva a jeho postavení na veřejnosti.

Dr. Ferdinand Císař zemřel 14. června 1932. Jeho pohřeb byl rozdělen na dvě části. První se konala v Poděbradech ve čtvrtek 16. června v 1 hodinu odpoledne.

Vlastní pohřeb dr. Císaře se konal v sobotu 18. června v Kloboukách u Brna. Zde Císař působil, zde si přál být i pochován. Kloboucký sbor ukázal, jak vysoce si vážil svého bývalého faráře. Již před pohřbem prošlo na sta osob chrámem, kde byla rakev se zesnulým vystavena. Pohřeb sám byl ohromnou manifestací úcty, lásky, vděčnosti a naděje.

